

Жайворон

Микола Руденко

Іще тоді, коли хлоп'ям малим
Я розпочав ловити слово віще,
Щоб втиснути його в кільце із рим,
Не знаючи, роблю оте навіщо,—

Іще тоді, із босих підшов
Виймаючи скабки біля паркану,
Я запитав: а звідки я прийшов?
Куди піду? Чим після смерті стану?

Мовчало небо. Люди й дерева
Чомусь були до тих питань байдужі.
Ба, навіть сонця горда голова
Ховалася у дощовій калюжі.

І тільки жайвір щось мені сказав:
То упаде, то знов у хмарах свище.
Він землю й небо піснею в'язав —
І то його призначення найвище.

Цей птах оте засвоїв, далєбі,
Про що ми нині дітям не говорим:
Усе живе належить не собі,
А небові, землі й далеким зорям.

Дитяче півсвідоме відчуття
В моїй душі казарма погасила.
Мене навчали, що земне життя —
Самодостатня, незалежна сила.

Поза могилою життя нема.
Шукай земні чуттєві насолоди,
Бо потім прийде нежива пітьма —
Глуха стихія мертвої природи.

І я повірив. Ждав земних чудес,
Але знаходив лиш сп'яніння темне.

І в день один звернувся до небес:
Чому моє життя таке нікчемне?

Я рию глину, щоб створити дім.
А ластівка хіба цього не вміє?
Дітей народжую. Але ходім
У зоопарк — те ж саме роблять змії.

Хіба що їм не креслять теорем.
До воєн не виховують готовність...
Вжахнула душу, стала тягарем
Мого життя холодна беззмістовність.

І я згадав оту далеку мить,
Коли прийшла непізнана потреба:
У білій хмарці жайворон дзвенить,
Щоб грішну землю прив'язать до неба,

Співець крилатий не про їжу дбав.
Я це засвоїв, мов науку пізню:
Він крильцями безмежність загібав
І понад степом ткав із неї пісню.

Мій дух нарешті воскресать почав,
Поволі вивільняючись від скрути.
Тепер я знаю: Всесвіт, не мовчав —
І жайворон умів його почути.